

Det var midt i valgkampens hede. Designede skilte af de forskellige kandidater hængte overalt. Mellem denne skilteskov gik Preben. Han var modløs og slap i sin holdning. For blot et år siden blev hans liv drastisk forandret. Da var han en omvandrende pillemisbruger, der bildte sig selv ind at dette adfærd var vejen udad hans mislykkes livsbane. Pillerne tog livsleden, samt de impulser der drænede ham fra kræfter. Men der var et men, og det var at han dels levede i en skal dels blev hans krop intolerant overfor disse tranqulaizers. Så det var indlysende, at hans liv var på kanten af en kæmpe deroute.

Men beslutningen kom dramatisk fra ham selv. Han ville ikke mere. Derfor indtog han 100 hovedpinespiller. På det tidspunkt havde han fået paranoia, der gjorde at han følte sig forfulgt af alt og alle. Det var som om, at alle konspirationsteorier spandt rundt inde i hans hoved. Dette kaos, samtidig med den fysiske smerte over ikke at slå til, havde fået ham til at indtage denne dødelige dosis. Preben følte ikke han havde noget valg. Han forestillede sig nemlig, at hvis han blev fanget – af hvem vidste han ikke rigtig – ville han blive udsat for tortur. Men det var imidlertid lidt af et paradoks for Preben, for han havde allerede tortureret sig selv gennem flere år. Hans selvmordsforsøg blev opdaget i tide af hans kæreste, dernæst forsøgte han at finde fodfæste de næste 9 måneder på to forskellige psykiatriske institutioner.

Nu var han udskrevet, men han var blevet følelsesløs. Det var som om at smerten i ham ikke ville fortage sig, for i stedet at blive en zombie-agtig, men alligevel rastløs bevidsthed. Han var ligeglad med alle de ansigter, der fremtrådte på plakaterne. Når han havde sine nedture kunne han ikke længere koncentrere sig om det omgivende samfund, i stedet vandrede og vandrede han rundt i byen fra gade til gade. Når han blev manisk slugte han alt med en glubsk appetit: lige fra artikler om biedermeier perioden til politiske teorier. Men når trætheden overvældede ham ønskede han sig langt væk fra denne verden. Træthed eller mani, hans hjerne var stadig fastlåst – han havde svært ved at føle glæde, han gjorde bare en masse ting for at få tiden til at gå.

De veldesignede smil på plakaterne blev ikke bedre af, at han netop lige havde fået sin psykiatriske dom, skizofreni. Han hørte hverken stemmer eller så syner, men følte sig blot forpint. Samtidig var han et følsomt gemyt, der havde en socialforbi – han kunne ikke side stille i større forsamlinger. Ligeså vel som hans liv var kompliceret, lige så simpelt var hans livsstrategi: at kæmpe hver dag. Hvor hans livsbane ville bringe ham hen, havde han ingen anelse om. Af og til var det som om, at han følte, at hans fremtid var lukket, måske ville han for altid forblive en zombi, eller en manisk tosse.

Hans kæreste og hendes kat bragte al den kærlighed de kunne give ham, men det var ham, der var problemet. Han følte, at hans følelser var lukket inde i et hemmeligt rum, som et krigsoffer, hvor der ikke var så meget at give. Det var derfor han gik hele tiden, han vidste at det var en flugt. Men i flugten fandt han trods alt en frihed. Han var blevet en frihedsjunkie. Han skulle hele tiden noget: drikke kaffe, for at komme udad trætheden, svømme, gå ture, se film, læse. Med andre ord han kunne ikke finde hvile i sig selv. Han var blevet en rastløs lediggænger. Men i hans hjerte bankede der et ønske om et lille simpelt halvdagsjob omgivet af søde mennesker. Han ønskede en naturlig respekt uden den var han ingenting, ten tabula rasa, en tom hjerne, der kunne reagere på impulser samt rastløshed.

Alle disse smilende ansigter på plakaterne havde den mission som han ikke magtede, hvilket gjorde ham endnu mere modløs. Om den ene eller anden vandt valget forekom ham så evig ligegyldig, der var ingen af dem alligevel kunne bringe ham bedre liv. Han ønskede selv succes, men havde ikke energien til det, kun denne frustreret flugtenergi, der gentog sig dag ud og dag ind: drikke kaffe i spande vis, ryge, tage sin medicin, gå hid og did, for at flygte fra kærligheden der hjemme. Af og til tale med lægen i distriktspsykiatrien. Han burde være glad, han havde venner gennem sin kæreste, der alle havde det godt og var gode venner, men dette faktum gjorde at han blot følte sig endnu mere mislykket. Dét, som undrede ham var, at hans venner kunne udholde den daglige kedsomhed. Kedsomheden var hans værste fjende, for den førte til smerte, en smerte der ikke kunne formidles sprogligt. Da han engang havde sagt, at hans smerte ikke kunne formidles sprogligt, havde en læge sagt: "det er den hjælp vi kan tilbyde".

Men nu er han ude, og det er han trods alt glad for, ikke mindst friheden.

Michael Jessen, 5. maj 2005